

2. Кожуев А.В., Попков В.А., Рязанова Е.Л. Рефлексия и критическое мышление в контексте задач высшего образования // Педагогика, № 1, 2002, - С. 18 - 22
3. Киенко-Романюк Л.А. Розвиток критичного мислення студентської молоді як загальнопедагогічна проблема: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук: спец. 13.00.01 „Загальна педагогіка і історія педагогіки” / Л.А. Киенко-Романюк. – Київ, 2007. – 18с.
4. Хачумян Т.І. Розвиток критичного мислення студентів вищих навчальних закладів засобами інформаційних технологій: дис. ... канд. педагог. наук : 13.00.09. – теорія навчання [Текст] / Т.І. Хачумян. – Харків : Хар. нац. пед. ун-т ім. Г.С. Сковороди, 2005. – 221 с.

ОСОБЛИВОСТІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ВЗАЄМОДІЄЮ У НАВЧАННІ

Тимошенко М.В.

Полтава, Україна

Люди вже тривалий час вивчають і аналізують стратегію як явище та інструмент розв'язання їхніх проблем, тому що вони хочуть знати, що їм робити завтра, післязавтра, у довгостроковій перспективі, як, хоча б частково, керувати процесами, що відбуваються в організації (навчальному закладі) та навколо неї. Щоб розв'язати цю проблему, теорія й практика менеджменту створили стратегічне управління (теорія – концепцію стратегічного управління, практика – різні варіанти побудови системи стратегічного управління).

Історично поняття «стратегія» склалося у військовому лексиконі, де воно визначало планування і запровадження в життя політики держави та військово-політичного союзу ряду країн з використанням усіх доступних засобів. Стратегія розглядається як зразок, до якого прагне наблизитись організація (заклад). Найчастіше за зразок беруть процвітаючу організацію, аналізують її позитивні сторони діяльності й намагаються скористатися її досвідом. З іншого боку, стратегію як мету управління можна визначити як ідеальну модель організації, в якій реалізується «бачення» його керівників і власників.

Зміст педагогічної діяльності передбачає активну участь не лише учителів, а й учнів у цій діяльності, оскільки передбачає творчу переробку ними отриманої інформації з метою більш глибокого її засвоєння. Так сучасні тенденції в освіті, для яких характерні підвищений інтерес до покращення рівня підготовки учнів, розкриття їх творчого потенціалу, формування критичності та самокритичності, активності та ініціативи, обумовлює новий підхід до навчання й виховання, пов'язаний з розвитком педагогічно доцільних відносин у системі налагодження педагогічної взаємодії.

Розглядаючи освіту як процес залучення до соціокультурної діяльності, оволодіння її змістом і способами, педагогічний процес є спільною продуктивною діяльністю учителя й учнів, яка, в свою чергу, передбачає співробітництво, взаємовплив його суб'єктів, тобто їх педагогічну взаємодію.

Успіх навчального закладу залежить від здатності передбачати та змінювати структуру навчання, виховання і управління, розробляти та впроваджувати в освіту нові форми, методи, правильно планувати виховну роботу, щоб досягти найбільшого ефекту і забезпечити існування навчального закладу в довгостроковій перспективі.

Сучасний етап управління загальноосвітнім навчальним закладом вимагає використання науково обґрунтованих систем, звернення до здобутків теорії та практики менеджменту. Одним із дієвих інструментів здійснення успішного управління є використання в діяльності загальноосвітніх навчальних закладів методів стратегічного управління. Актуальність стратегічного управління обумовлена трансформаційними процесами в усіх сферах сучасного суспільного життя, значним ступенем невизначеності про стан та зміни життєвих, економічних, соціальних, політичних, екологічних факторів.

Вивчення провідної фахової літератури показало, що у наукових джерелах відсутнє визначення поняття «стратегічне управління взаємодією у навчанні», що зумовило необхідність розкриття даного поняття на основі аналізу його складових.

У відповідності із сучасним трактуванням стратегічного менеджменту його основними аспектами є спрямованість на забезпечення довготривалого успіху, максимальне використання досвіду теорії і практики управління для забезпечення стійкості конкурентних позицій в умовах глобалізації суспільного розвитку, стратегічна орієнтація персоналу, адекватне і своєчасне реагування організації на зміни мінливого зовнішнього середовища [1].

Стратегічне управління дає більш чи менш конкретне уявлення про те, якою повинна бути організація в майбутньому: в якому оточенні їй необхідно буде працювати, яку позицію займати на

ринку, які мати конкурентні переваги, які зміни слід здійснити в організації.

Що стосується поняття «взаємодія», то цей термін використовують у різних галузях науки, і його тлумачення залежить від предмета й напрямку дослідження. Для поняття «взаємодія» характерна наявність фактичних, дієвих і відносно стійких зв'язків, які дозволяють об'єктам впливати один на одного, а також наявність самого впливу, результатом якого є взаємна зміна об'єктів.

Категорія «взаємодія» охоплює всі види соціальних процесів і людської діяльності (працю, пізнання, спілкування, виховання, навчання тощо), вказуючи на взаємний зв'язок соціальних явищ як на рівні суспільства в цілому, так і на рівні функціонування його окремих груп та індивідів.

Головна особливість взаємодії вчителя з учнями – постійне відображення почуттів і думок учнів, створення умов для вироблення їхнього ставлення до об'єктів життя чи наукових фактів. При цьому учні знаходяться в позиції активних учасників пошуків і знахідок, обговорень і дискусій, що сприяє поглибленню їхніх знань, допомагає їх коректувати, виправляти помилки, спонукає до самопізнання та самореалізації [2].

Таким чином, стратегічне управління взаємодією у навчанні визначаємо як цілеспрямований вплив учителя на учня, як на суб'єкт педагогічної діяльності, за допомогою якого учитель здійснює довгострокове управління навчанням, визначає специфічні цілі навчання, розробляє стратегії для досягнення цих цілей, враховуючи всі релевантні (найістотніші) зовнішні та внутрішні умови, а також забезпечує виконання розроблених відповідних планів, які постійно розвиваються і змінюються.

Література

1. Дикань В. Л. Стратегічне управління : навч. посіб./ В.Л. Дикань, В.О. Зубенко, О. В. Маковоз, І. В. Токмакова, О. В. Шраменко – К. : «Центр учбової літератури», 2013. – 272 с.
2. Малаканова Л.В. Прийоми управління суб'єкт-суб'єктною взаємодією у навчально-виховному процесі / Л.В. Малаканова, Г.Ю. Сорокіна // Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Педагогічні науки . – 2013. – № 5(2). – С. 76-82.

СУЧАСНІ ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ТЕХНОЛОГІЙ

*Титаренко В. М.
Полтава, Україна*

Реформування вищої педагогічної освіти України (зокрема системи підготовки учителів технологій) ґрунтується на засадах законів України «Про освіту», «Про вищу освіту» та Національної стратегії розвитку освіти в Україні на 2012–2021 роки, яка проголосила освіту найважливішим ресурсом зміцнення авторитету і конкурентоспроможності держави на міжнародній арені, створення умов для самореалізації кожної особистості, а підготовку педагогічних працівників, їх професійне вдосконалення – важливою умовою модернізації освіти.

Основними завданнями навчання є: створення умов для врахування й розвитку навчально-пізнавальних і професійних інтересів, нахилів, здібностей і потреб учнів у процесі їхньої загальноосвітньої підготовки; забезпечення умов для життєвого і професійного самовизначення учнів, формування готовності до свідомого вибору і оволодіння майбутньою професією; формування загальнокультурної, соціальної, комунікативної, інформаційної, громадянської, технічної, здоров'язбережувальної компетенцій учнів на допрофесійному рівні, спрямування молоді щодо майбутньої професійної діяльності; забезпечення наступно-перспективних зв'язків між загальною середньою і професійною освітою відповідно до обраного профілю.

Завданнями навчання технологій є: формування цілісного уявлення про розвиток матеріального виробництва, роль техніки, проектування і технологій у розвитку суспільства; ознайомлення учнів із виробничим середовищем, традиційними, сучасними і перспективними технологіями обробки матеріалів; формування здатності розвивати надбаня рідної культури; з набуття учнями досвіду провадження технологічної діяльності, партнерської взаємодії і ціннісних ставлень до трудових традицій; розвиток технологічних умінь і навичок учнів; усвідомлення учнями значущості ролі технологій як практичного втілення наукових знань; реалізація здібностей та інтересів учнів у сфері технологічної діяльності; створення умов для самореалізації, розвитку підприємливості та професійного самовизначення кожного учня; оволодіння умінням оцінювати власні результати предметно-перетворювальної діяльності та рівня сформованості ключових і предметних компетентностей.

Отже, освітня галузь «Технології» має великий потенціал і відіграє значну роль у підготовці школярів до входження в доросле життя, створення умов для їх саморозвитку. У старшій ланці